

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 260/2022-34

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov **Súkromnej strednej umeleckej školy**, Ivanská cesta 21, Bratislava, IČO 31 752 608, **Nadácie strednej školy výtvarných umení – súkromnej školy v likvidácii**, Vyšehradská 15, Bratislava, IČO 31 744 354, a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátom JUDr. Jindřichom Stoszekom, Černyševského 26, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 100/2013 a postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 118/2020 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 100/2013 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 118/2020 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľov na prerokovanie ich vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.
2. Krajskému súdu v Bratislave **p r i k a z u j e** v konaní sp. zn. 14 Co 118/2020 konať bez zbytočných prietáhov.
3. Okresný súd Bratislava III a Krajský súd v Bratislave **s ú p o v i n n é** spoločne a nerozdielne zaplatiť každému zo sťažovateľov primerané finančné zadosťučinenie po sume **3 500 eur**, a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Okresný súd Bratislava III a Krajský súd v Bratislave **s ú p o v i n n é** spoločne a nerozdielne nahradiť sťažovateľom trovy konania v sume **615,39 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľov do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 260/2022-16 z 12. mája 2022 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie v celom rozsahu ústavnú sťažnosť sťažovateľov, ktorou sa domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 100/2013 (ďalej len „napadnuté konanie okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 118/2020 (ďalej len „napadnuté konanie krajského súdu“). Súčasne navrhujú, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu konať v ich veci bez zbytočných prietáhov, priznal každému z nich primerané finančné zadost'učinenie v sume 10 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Zo sťažovateľmi predostretého skutkového stavu a predloženého spisového materiálu vyplýva, že v napadnutom konaní pred okresným súdom majú procesné postavenie žalobcov a žalobou podanou na okresnom súde proti Slovenskej republike, v mene ktorej koná Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“), 10. júna 2013 sa domáhajú náhrady škody spôsobenej im nesprávnym výkonom verejnej moci spočívajúcim v opakovanom nesprávnom úradnom postupe v správnom konaní a nezákonnými rozhodnutiami ministerstva v ňom. Okresný súd uznesením č. k. 11 C 100/2013-732 z 30. mája 2014 konanie o ich žalobe zastavil z dôvodu nezloženia preddavku na trovy konania. Toto rozhodnutie okresného súdu potvrdil svojím rozhodnutím krajský súd. Rozhodnutie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 19. apríla 2016. Rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 28. marca 2019 boli potvrdzujúce rozhodnutie krajského súdu a rozhodnutie okresného súdu o zastavení konania zrušené a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Spis bol okresnému súdu vrátený 12. apríla 2019. Okresný súd po vrátení mu veci na ďalšie konanie vo veci žaloby sťažovateľov rozhodol rozsudkom č. k. 11 C 100/2013-914 z 12. decembra 2019, proti ktorému podali sťažovatelia odvolanie. Súdny spis vo veci žaloby sťažovateľov bol krajskému súdu ako odvolaciemu súdu predložený 19. augusta 2020. Podľa zistení ústavného súdu krajský súd vo veci podaného odvolania sťažovateľov dosiaľ nenariadil termín pojednávania a nerozhodol. Konanie vo veci žaloby sťažovateľov dosiaľ nie je právoplatne skončené.

II.

Argumentácia sťažovateľov

3. Hlavná argumentácia sťažovateľov je založená na tvrdení, že okresný súd a krajský súd sú vo veci ich žaloby a odvolania nečinné a konajú neefektívne (nesústredene). Procesným postupom okresného súdu a krajského súdu vyčítajú nesprávnosť a neefektívnosť spočívajúce vo vydaní rozhodnutí týkajúcich sa zaplataenia súdneho poplatku v rozpore so zákonom a majúce za dôsledok prietahy v súdnom konaní o ich veci. Podľa sťažovateľov predmetom napadnutých konaní pred okresným súdom a krajským súdom nie je právne zložitá vec, sťažovatelia svojím správaním

v napadnutých konaniach nezapríčinili odd'aložovanie rozhodovania v ich veci, vždy sa riadne a včas dostavili pred súd na jeho predvolanie a rešpektovali aj sudcovské lehoty v priebehu konania v ich veci. Prieťahy v napadnutom konaní pred okresným súdom a napadnutom konaní pred krajským súdom boli a sú podľa sťažovateľov zapríčinené výlučne nečinnosťou a neefektívnou činnosťou týchto súdov. Od podania ich žaloby na okresnom súde uplynulo už 9 rokov a časová prognóza právoplatného skončenia konania o ich veci pred súdom je podľa sťažovateľov dramatická. Okresnému súdu vyčítajú, že do dňa podania ústavnej sťažnosti nerozhodol o ich sťažnosti proti jeho rozhodnutiu o vyrubení súdneho poplatku za podané odvolanie a ich návrhu na oslobodenie od súdneho poplatku.

III.

Vyjadrenia okresného súdu a krajského súdu a replika sťažovateľov

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

4. Okresný súd vo svojom vyjadrení č. k. Spr. 248/2022 z 20. júna 2022 odkazuje na priložené vyjadrenie zákonnej sudkyne z 15. júna 2022. Zákonná sudkyňa vo svojom vyjadrení uvádza, že žaloba sťažovateľov bola okresnému súdu doručená 10. júna 2013. Z dôvodu nezaplatenia preddavku na trovy konania okresný súd konanie uznesením z 30. mája 2014 zastavil. Na základe rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorým boli zrušené rozhodnutia okresného súdu o zastavení konania a krajského súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu o zastavení konania, bol spis vo veci sťažovateľov okresnému súdu vrátený 12. apríla 2019. Okresný súd rozhodol vo veci rozsudkom z 12. decembra 2019. Vo veci bolo podané odvolanie a spis je od 17. augusta 2020 na krajskom súde.

III.2. Vyjadrenie krajského súdu:

5. Krajský súd vo svojom vyjadrení č. k. 1SprV/295/2022 z 29. júna 2022 predkladá vyjadrenie zákonnej sudkyne, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje. Zákonná sudkyňa vo svojom vyjadrení uvádza, že vec sťažovateľov bola krajskému súdu ako odvolaciemu súdu predložená na rozhodnutie o podanom odvolaní 19. augusta 2020. Vec bola pridelená na vybavenie zákonnej sudkyne, ktorá má od 26. januára 2021 prerušený výkon funkcie sudcu. Vec bola preto pridelená novej zákonnej sudkyne. Od 15. októbra 2021 do 1. júna 2022 v senáte 14Co vybavovali veci len dvaja sudcovia, pretože tretieho člena bolo doň možné zaradiť až po preložení sudcov úspešných vo výberovom konaní, resp. po rozhodnutí Súdnej rady Slovenskej republiky. Od jej zaradenia do príslušného senátu 1. marca 2019 veci jej pridelené vybavovala podľa poradia ich nápadu. Pridelených jej bolo 185 nerozhodnutých vecí. Odvolací súd podľa zákonnej sudkyne v pridelených veciach koná primárne v starších nerozhodnutých veciach, aby neporušil základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov strán sporov vo veciach, ktoré mu boli predložené na rozhodnutie oveľa skôr ako vec sťažovateľov. Veľké množstvo predložených vecí nemožno vybaviť neodkladne a bez prieťahov. Stav konania vo veci sťažovateľov je zapríčinený aj zmenou v zložení senátu a vybavovaním nevybavených vecí po sudcoch, ktorých výkon funkcie bol prerušený. Krajský súd vo svojom vyjadrení napokon uvádza prehľad svojich úkonov vo veci sťažovateľov. Na ústnom pojednávaní vo veci ústavnej sťažnosti sťažovateľov netrvá.

III.3. Replika sťažovateľov:

6. K vyjadreniu okresného súdu a krajského súdu sa sťažovatelia vyjadrili podaním doručeným ústavnému súdu 11. júla 2022, v ktorom uvádzajú, že pre posúdenie dĺžky trvania prietáhov v súdnom konaní sa vždy posudzuje celé obdobie konania, nie iba dĺžka aktuálneho odvolacieho konania. Krajský súd vo veci sťažovateľov už raz v odvolacom konaní rozhodoval. Svojím nesprávnym rozhodnutím potvrdil nesprávne rozhodnutie okresného súdu. Sťažovatelia sa preto museli brániť dovolaním pred najvyšším súdom, ktorý nesprávne rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, čím sa konanie vo veci sťažovateľov predĺžilo. V dôsledku nesprávnych rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu sa vec sťažovateľov po šiestich rokoch vrátila do počiatočného štádia na súd prvej inštancie. Podľa sťažovateľov personálnymi zmenami v organizácii súdu či vysokým počtom spisov nemožno ospravedlniť, že v ich veci nebolo od júna 2013 dosiaľ právoplatne rozhodnuté.

III.4. Ústne pojednávanie:

7. Ústavný súd v tejto veci upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podaní účastníkov konania a spisového materiálu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

8. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. K odstráneniu tohto stavu dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04, I. ÚS 250/2020, I. ÚS 24/2022). Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 272/04, III. ÚS 130/2020, I. ÚS 250/2020, I. ÚS 24/2022) ústavný súd zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú (i) právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, (ii) správanie strany sporu a (iii) postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokúvanej veci a jej význam pre sťažovateľa (II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07, I. ÚS 477/2020, I. ÚS 24/2022).

9. Základnou povinnosťou súdu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa sporová strana obrátila na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

10. Táto povinnosť súdu do 1. júla 2016 vyplývala z § 6 Občianskeho súdneho poriadku, za ktorého účinnosti napadnuté konanie pred okresným súdom začalo a ktorý súdom prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety Občianskeho súdneho poriadku, v zmysle ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietáhov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných

osôb. Povinnosť súdu konať bez prieťahov vyplýva z § 157 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania, z § 153 CSP o sudcovskej koncentrácii konania, ďalej z § 168 – § 172 CSP o predbežnom prejednaní sporu a následkoch neprítomnosti strán, ako aj z § 179 ods. 1 CSP, podľa ktorého pojednávanie vedie súd tak, aby sa mohlo rozhodnúť spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania a účel tohto zákona, alebo z § 183 ods. 1 prvej vety CSP, podľa ktorej pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov a vždy nariadiť aj nový termín pojednávania (§ 184 ods. 2 CSP).

11. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu nielen nečinnosť, ale aj nesústredená a neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (m. m. IV. ÚS 22/02, I. ÚS 376/06, III. ÚS 90/07, III. ÚS 103/09).

12. Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

13. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06, IV. ÚS 237/09, II. ÚS 290/09, IV. ÚS 42/2010, II. ÚS 445/2016, II. ÚS 751/2017, IV. ÚS 632/2018) sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva postupom všeobecného súdu, ústavnej sťažnosti nie je možné vyhovieť.

14. Z obsahu spisu vyplýva, že súdne konanie pred okresným súdom sa skončilo jeho rozhodnutím vo veci samej (12. decembra 2019, pozn.) ešte pred podaním ústavnej sťažnosti a v čase jej podania v právnej veci sťažovateľov konal už krajský súd (ktorému bol súdny spis vo veci sťažovateľov predložený na rozhodnutie o odvolaní 19. augusta 2020, pozn.). Po vydaní meritórneho rozhodnutia a pred predložením veci na rozhodnutie odvolaciemu súdu má však súd prvej inštancie povinnosť vykonať určité úkony súvisiace s podaným odvolaním (§ 373 – § 375 CSP), a to okrem iných aj rozhodnúť o vyrubení súdneho poplatku za podané odvolanie (a v prípade podania sťažnosti proti rozhodnutiu o vyrubení tohto poplatku rozhodnúť o tejto sťažnosti) a o návrhu na oslobodenie od tohto poplatku. V zmysle § 377 CSP má súd prvej inštancie bezodkladne predložiť vec odvolaciemu súdu po vykonaní všetkých úkonov podľa § 373 až § 375 CSP. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že okresný súd pred predložením veci sťažovateľov krajskému súdu na rozhodnutie o ich odvolaní nerozhodol ani o ich sťažnosti proti jeho rozhodnutiu o vyrubení súdneho poplatku za podané odvolanie a ani o ich návrhu na oslobodenie od tohto poplatku. Okresný súd napriek tomu, že nevykonal všetky relevantné úkony súvisiace s podaným odvolaním sťažovateľov smerujúce k nastoleniu ich právnej istoty, predložil súdny spis vo veci sťažovateľov krajskému súdu

na rozhodnutie o ich odvolaní. Je vysoký predpoklad, že krajský súd spis vo veci sťažovateľov vráti okresnému súdu ako predčasne predložený. V uvedenom pochybení okresného súdu ústavný súd vidí jeho nesústredenú činnosť vedúcu k zbytočným priet'ahom v napadnutom konaní pred ním.

15. Po preštudovaní predloženého spisového materiálu ústavný súd identifikoval v postupe okresného súdu jeho nesústredenú a neefektívnu činnosť spočívajúcu aj v jeho rozhodnutí z 30. mája 2014 o zastavení konania vo veci sťažovateľov z dôvodu nezloženia preddavku na trovy konania, ktoré bolo neskôr najvyšším súdom zrušené a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie (spis vo veci sťažovateľov bol okresnému súdu vrátený 12. apríla 2019). Ak by okresný súd vecne nesprávne rozhodnutie o zastavení konania nevydal, celková dĺžka trvania konania o uplatnenom žalobnom návrhu sťažovateľov by bola nepochybne podstatne kratšia.

16. K sťažovateľmi namietanému postupu krajského súdu v napadnutom konaní ústavný súd uvádza, že tento bol od predloženia mu spisu okresným súdom 19. augusta 2020 vo veci podaného odvolania sťažovateľov úplne nečinný. Z vyjadrenia krajského súdu vyplýva, že príčinami tejto nečinnosti sú zmeny v osobe zákonnej sudkyne a zložení senátu a veľké množstvo pridelenej súdnej agendy. Z obsahu súdneho spisu je zrejmé, že v priebehu napadnutého konania došlo k prerozdeleniu súdneho spisu a zmene v osobe zákonnej sudkyne, avšak tieto okolnosti nemôžu byť pričítané na ťarchu účastníka sporu.

17. Ústavný súd dôrazne akcentuje, že otázka množstva vecí, personálne a organizačné problémy súdu nie sú v zásade ústavne významné pre posúdenie toho, či v posudzovanom súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom (I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 28/01, I. ÚS 50/01, I. ÚS 55/02, I. ÚS 108/02, I. ÚS 38/03, III. ÚS 399/2011). Nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a v konečnom dôsledku nezabavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné priet'ahy v súdnom konaní (I. ÚS 127/04, II. ÚS 311/06). Nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté priet'ahy a len v tom prípade, ak sa na ten účel prijali včas adekvátne opatrenia (II. ÚS 825/2015). Prijatie takýchto opatrení zo strany krajského súdu však absentuje.

18. Vychádzajúc z obsahu spisového materiálu, ústavný súd v posudzovanom prípade dospel k záveru, že napadnuté konania na okresnom súde a krajskom súde sa nevyznačujú ani právnou, ani výraznou skutkovou zložitost'ou, preto nimi nemožno ospravedlniť neúmernú dĺžku posudzovaných konaní a nesústredenú a neefektívnu činnosť okresného súdu a neodôvodnenú nečinnosť krajského súdu v nich. Ani v správaní sťažovateľov ústavný súd nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by podstatným spôsobom ovplyvnili celkovú dĺžku napadnutých konaní pred okresným súdom a krajským súdom.

19. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že v napadnutom konaní pred okresným súdom a v napadnutom konaní pred krajským súdom došlo k zbytočným priet'ahom. Po zhodnotení všetkých okolností ústavný súd konštatuje, že priet'ahy idú primárne na vrub postupu okresného súdu a neodôvodnenej nečinnosti krajského súdu. Ústavný súd preto o ústavnej s'ťažnosti v časti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým konaním okresného súdu a napadnutým konaním krajského súdu rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu.

V.

Prikázanie krajskému súdu konať a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

20. S'ťažovatelia v petite ústavnej s'ťažnosti žiadajú, aby ústavný súd v prípade konštatovania porušenia ich základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy prikázal krajskému súdu konať v ich veci bez zbytočných priet'ahov. Keďže konanie pred krajským súdom zbytočné priet'ahy vykazuje, ústavný súd, vychádzajúc z čl. 127 ods. 2 ústavy, prikázal krajskému súdu, aby vo veci konal (bod 2 výroku tohto nálezu).

21. S'ťažovatelia v petite ich ústavnej s'ťažnosti tiež žiadajú priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 10 000 eur každému z nich, odvolávajúc sa na odmietnutie spravodlivosti v ich prípade zo strany konajúcich súdov spôsobené neúmernou dĺžkou napadnutých konaní.

22. S ohľadom na cieľ finančného zadosťučinenia ústavný súd pri ustálení jeho sumy v danej veci prihliadal predovšetkým na opakujúcu sa nesústredenú a neefektívnu činnosť okresného súdu a obdobie úplnej a neodôvodnenej nečinnosti krajského súdu v celkovom trvaní vyše 2 rokov, ktoré výrazne prispeli k celkovej dĺžke trvania napadnutých konaní dosahujúcej viac ako 9 rokov. Ústavný súd tak dospel k záveru, že v danom prípade je spravodlivé a konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci primerané priznanie finančného zadosťučinenia každému zo s'ťažovateľov v sume 3 500 eur (bod 3 výroku tohto nálezu). Vo zvyšnej časti, t. j. nad rámec priznaného finančného zadosťučinenia, ústavný súd ústavnej s'ťažnosti s'ťažovateľov nevyhovel (bod 5 výroku tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

23. Ústavný súd priznal s'ťažovateľom (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania pred ústavným súdom v celkovej sume 615,39 eur (bod 4 výroku tohto nálezu).

24. Pri výpočte trov právneho zastúpenia s'ťažovateľov ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [ďalej len „vyhláška“ (§ 11 ods. 3, § 13a, § 16 ods. 3 vyhlášky)]. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2022 je v sume 193,50 eur a hodnota režijného paušálu je v sume 11,63 eur. Ústavný súd priznal s'ťažovateľom nárok na náhradu trov konania za tri úkony právnej služby uskutočnené v roku 2022 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej s'ťažnosti a podanie repliky k vyjadreniam okresného súdu a krajského súdu). Celkovo tak s'ťažovateľom priznal nárok na náhradu trov konania v sume 615,39 eur.

25. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom sú okresný súd a krajský súd povinné uhradiť spoločne a nerozdielne na účet právneho zástupcu sťažovateľov (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. októbra 2022

Miloš Maďar
predseda senátu